

[Hans Thyge Jacobsen.]

drejer sig om en mand, der nu er 31 år gammel. Han bor i mit sogn, altså i min valgkreds, og har været undergivet åndssvageforsorgen i 21 år, nemlig fra sit tiende år, da han som forældreløs fra et børnehjem blev bedømt som sinke og overført til åndssvageforsorgen, og indtil han nu i en alder af 31 år er udgået af åndssvageforsorgen. Denne mand henvender sig til mig og spørger, om han ikke kan blive konfirmeret; det er han ikke blevet i tidens løb. Gennem mine samtaler med ham får jeg nu det indtryk, at denne mand ikke er åndssvag, men da jeg jo hverken er læge eller psykolog, tør jeg ikke fremstille sagen på anden måde, end jeg har gjort det, ved at sige, at han *formentlig* ikke er åndssvag. Jeg har hidkaldt andre, f. eks. min kordegn og menighedssygeplejersken og sidst driftslederen på den fabrik, hvor manden har fundet ansættelse, hvor han tjener en tariffmæssig løn, og hvor man er fuldt tilfreds med ham, og der er ingen af de mennesker, jeg har ført ham i forbindelse med, som kan forstå, at denne mand skulle være åndssvag. Jeg erindrer om, at åndssvaghed er en sygdom, som ikke kan helbredes; altså, er man åndssvag, er man det for livet.

Nu vil jeg gerne tillade mig at spørge den højtærede minister, med hvem jeg før har talt privat om denne sag, så at den højtærede minister kender sagen lige så vel som jeg, om man i administrationen har sikkerhed for, at denne mand er åndssvag. Man kunne måske her indføje den betragtning, at den administrative frihedsberøvelse lider under store risici — det rigtigste ville vel være, at enhver frihedsberøvelse skulle finde sted i kraft af en retskendelse. Men dernæst vil jeg spørge, om der, såfremt man ikke er sikker på, at det er med rette, denne mand i så mange år har været undergivet åndssvageforsorgen, ikke under en eller anden form kunne ydes ham en særlig hjælp eller en særlig erstatning. Jeg gentager, at den højtærede socialminister og jeg kender tilfældet. Derfor nævner jeg ikke den pågældendes navn; det er jo ingen nytte til, tværtimod kunne det vel gøre ham skade. Men jeg tillader mig altså for om muligt at bringe ro i den unge mands sind at spørge den højtærede socialminister,

om der skulle være nogen vej frem for at komme ham yderligere til hjælp.

Socialministeren (Strøm): Det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen har stillet følgende spørgsmål til mig:

Finder socialministeren ikke mulighed for at yde erstatning under en eller anden form til en mand, som i 21 år — formentlig fejlagtigt — har været undergivet åndssvageforsorg?

Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen er enig med mig i, at det vil være urigtigt af mig overfor den pågældende, som nu er udskrevet af forsorgen, her at gå i enkeltheder, men jeg er selvfølgelig til rådighed for det ærede medlem med alle de oplysninger, som det ærede medlem måtte ønske. Jeg vil derfor kun gøre opmærksom på, at efter de oplysninger, der foreligger for mig, var betingelserne for at inddrage den pågældende under forsorgen tilstede. Nu er vedkommende udskrevet af forsorgen, og heldigvis er det da også således, at mange, som har været under forsorgen, når de udskrives, klarer sig i det normale erhvervsliv, således som den pågældende, vi nu taler om, gør det. Men dette er ikke noget holdepunkt for, at inddragelsen under forsorgen har været fejlagtig. Det kan også være et holdepunkt for, at forsorgsarbejdet har givet et resultat. Jeg kan derfor ikke i det foreliggende tilfælde se, at der nu skulle være noget grundlag for at rejse erstatningssag overfor åndssvageforsorgen. Iøvrigt måtte en sådan erstatningssag rejses ved domstolene.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om hegn.

Valgt blev: *Th. Poulsen, Chr. Andersen, Hauberg, Kai Jensen, Viola Nørlov, Marinus Sørensen, Holmberg, Foged, Thisted Knudsen, A. John Pedersen, Hans Pinstrup, Carsten Raft, Lars Clausen, Kristian Nygaard og Lynnerup Nielsen.*